ZEFKOVO PROBUZENÍ

ANEB
SPLÍNY (V) BUDOUCNOSTI

MAREK MÜLLER

Zefkovo probuzení

aneb Splíny (v) budoucnosti

Marek Müller

Den 0.

Jmenuji se Josef Ševčík, ale všichni mi říkají Zefek. Následující příběh se začal psát jednoho prosincového pátku v roce 2001. Tehdy mi bylo dvacet dva let. Neměl jsem holku ani práci – co mi ale nechybělo, byl pocit těžké deziluze o nedávném vyhazovu z vysoké školy a nuceném návratu k rodičům do rodinného domku v Šestajovicích u Prahy. Otec tuhle situaci těžko skousával a neustále mi předhazoval skvělé studijní výsledky mého tehdy patnáctiletého bratra. Proto jsem nikdy neváhal využít jakoukoli záminku k úniku z baráku.

Ostré zvonění budíku začalo prořezávat ticho v babiččině smíchovském bytě. Chvíli jsem zmateně šátral po poličce, než se mi povedlo narušitele umlčet. Mozek se pomalu rozeběhl a během pár vteřin vyhodnotil, že není ráno. Letmý pohled na hodinky mě v tom utvrdil. Pět odpoledne. Za oknem spíš tma než šero, ale díky pouličnímu osvětlení bylo patrné, že hustě sněží. Hlava mi padla zpátky na polštář.

Celý den se zprávy ve všech rádiích hemžily zvěstmi o příchozí sněhové kalamitě. Zapnul jsem svoji nokii a loudavým krokem došel k oknu kouknout se, jak moc Praha podléhá kouzlu zimy. Poodhrnutá záclona odhalila asi deseticentimetrovou pokrývku. Na chodníku vládl nevídaný rej a k uchu mi doléhal rachot lopat odklízečů bílé nadílky. Představil jsem si dlouho očekávaný výlet na hory zpestřený kolonami aut a několikahodinovým utrpením v ušmudlané karose.

Ach jo! Ve snu by mě však nenapadlo, že cesta bude to nejpříjemnější, co mě v nejbližších dnech potká.

Zatím jsem se těšil, až bude ta štreka za mnou, ubytuji se na chatě a vyrazím s kamarády na některou z horských diskoték zalovit v neznámých vodách. Hodinky ukazovaly pět minut po páté. Navlékl jsem si oblečení poházené po pokoji a trhnutím utáhl provázek od plné krosny. Následovala preventivní kontrola přítomnosti peněz, dokladů a marihuany. Pak už nic nebránilo přesunu na Florenc, odkud mi měl v 18:02 odjíždět autobus. Na poslední chvíli mě ještě napadlo vyndat z peněženky nepotřebné doklady, jako řidičák nebo legitku do knihovny, a také podaný tiket na nedělní sportku. Zkrátka věci, jejichž ztráta by mě mohla mrzet. Obul jsem si boty, dlouhé vlasy stáhnul gumičkou do culíku, na záda navlékl batoh a pečlivě uzamkl babiččin smíchovský byt. Nechávala mě v něm přespávat vždycky, když musela na pár dní do nemocnice. Měla jistotu, že jí někdo zalije kytky.

Seběhl jsem dolů po schodech činžáku, doprovázen hlasitou ozvěnou vlastních kroků, a na chodníku přede dveřmi jsem schytal dávku mrazivého větru s množstvím sněhových vloček přímo do rozespalé tváře. Vzápětí mé chřípí poctil návštěvou nepříjemný smrad pomalu projíždějícího náklaďáku, na jehož korbě stálo několik chlapů ve vaťácích a lopatami rozhazovalo štěrk. Nasadil jsem ostrou chůzi. Navzdory poměrně silné bundě se mi záhy začal popruh od krosny zařezávat do levého ramene. Pokusy o nadhazování zavazadla kýžený výsledek nepřinášely, ale smíchovské metro bohudík nebylo daleko, takže jsem brzy s potěšující úlevou stanul na eskalátoru. V tu chvíli

jsem si také všiml esemesky od kluků, tou dobou si již plně užívajících horské radovánky:

„*BYDLIS NA POKOJI S KARLEM – ODMENA ZA POZDNI PRIJEZD*.“

SMS jsem záměrně nechal bez odpovědi, abych nezvyšoval škodolibou radost svých kamarádů. Vidina dvou nocí s Karlem na jednom pokoji byla totiž naprosto frustrující. Karel v partě platil za – mírně řečeno – podivína. Směs upovídaného, sebestředného intelektuála a čuněte, které si nikdy nečistí zuby. Navíc byl ten poslední, kdo by kolegiálně opustil pokoj v případě, že se na něj podaří vlákat některý z diskotékových úlovků. Zato oplýval nebetyčnou drzostí a schopností vnutit se tam, kde ho nikdo nechce. Naposledy této své vlastnosti využil, když jsme plánovali tuhle víkendovou akci. Mělo nás jet původně jen pět, ale kdosi se před Karlem neopatrně zmínil, že máme zamluveny TŘI dvoulůžkové pokoje. Slíbil jsem si, že pokaždé ulehnu v takovém stavu, že nebudu schopen Karla vůbec vnímat, a ráno budu předstírat spánek tak dlouho, dokud neodejde na sjezdovku.

Schody se blížily k nástupišti. Hukot přijíždějícího metra mě i s plnou krosnou a popruhem zařízlým v rameni donutil k běhu. Situaci mi naštěstí ulehčil fakt, že nesnáším lyžování a na hory jsem jezdíval výhradně za účelem paření, tedy bez lyží.

Dveře metra zaklaply těsně za mnou a následoval rozjezdový záškub. Bleskové máchnutí po stropní tyči se minulo účinkem a moje

tělo zachvátila setrvačnost. Váha batohu na zádech způsobila úplnou ztrátu rovnováhy. K pádu však nedošlo, jelikož vagón byl úplně narvaný a já se nárazem zasekl o postaršího pána v dlouhém kabátě.

Na Florenci mě čekalo kličkování davem a spletí přestupových chodeb vzhůru k autobusovému nádraží. Zastavil jsem se ještě u trafiky koupit noviny. Stočené do ruličky putovaly do postranní kapsy u kalhot a já se lidským mraveništěm prodíral k nástupišti č. 5. Po zkušenostech z předchozích jízd jsem se den předem vybavil místenkou a pohled na nacpanou pětku mě vzápětí utvrdil v tom, že to byl dobrý nápad. Houf lidí skrýval směsici rozličných existencí: důchodci, partička teenagerů ve značkovém oblečení opírajících se o snowboardy, dva nesympatičtí, holohlaví mladíci ostré vizáže a další a další…

Postavil jsem se na okraj tohoto uskupení, nasadil neutrální výraz a vyčkával příjezdu autobusu. Záhy se ze zatáčky vynořily reflektory, osvítily padající sníh a karosa s nepříjemným zasyčením zastavila u vyvýšeného obrubníku. Z předních dveří vylezl zjevně nervózní vrásčitý šofér s účesem typu ještěr. Dvěma prudkými pohyby otevřel poklopy od zavazadlového prostoru a prokouřeným hlasem vyzval cestující k naložení lyží a tašek. Vyčkal jsem a batoh namačkal do vyhrazeného prostoru téměř jako poslední.

Místenka mě nasměrovala do střední části autobusu k sedadlu u okénka. Svlékl jsem bundu i svetr a pohodlně se uvelebil. Vypadalo to, že sněžení začíná zvolna ustávat. Uvnitř autobusu zatím panoval šrumec. Vedle mě se posadila žena středních let, navoněná laciným

parfémem, a ihned po zavěšení svých svršků na háček se začetla do barevného bulvárního časopisu.

Partička teenagerů obsadila pozice vzadu a já si všiml, že ve svém středu ukrývají i dvě celkem pohledné sedmnáctky. S klukama jsme pro takové používali výraz „stály by za přebrus“. Sedačky přede mnou zabrali ti dva holohlaví drsani z nástupiště, asi tak v mém věku. Svléknuté péřovky vecpali mezi síťku na zavazadla a strop. Poté usedli a téměř synchronně lehce sklopili opěradla. Jeden z nich se otočil a zeptal se, jestli „neva“. Mírně jsem zakroutil hlavou a v duchu si nadával, proč v těchto situacích nezvládám být asertivní.

Prudké bouchnutí všech dveří nám vzápětí dalo signál, že autobus vyráží. Jedno z jeho mohutných kol vlétlo do prosolené břečky a vymrštilo ji na nástupní ostrůvek. Řidič bravurně vymanévroval z labyrintu nádražních uliček a za necelou půlhodinu už karosa svištěla po silnici první třídy směrem na Karlovy Vary. V duchu jsem se podivoval, proč rádio celý den servírovalo jednu katastrofickou zprávu za druhou a varovalo veškeré obyvatelstvo před cestováním kamkoliv. Navíc sníh už přestal padat úplně.

Vytáhl jsem z kapsy srolované noviny, naklepal je a začetl se do sportovní rubriky. Nic zvláštního neobsahovala, to mě však nemohlo odradit od zhltnutí většiny článků s cílem zaplácnout autobusovou nudu. Následoval zbytek zpráv v deníku: Al-Káida ubránila pozice v afghánském Tora Bora, policie zajistila miliardu korun z Harvardských fondů, Pentagon našel nové důkazy o zosnování bin Ládinova útoku na newyorská dvojčata a tak dále. Nakonec se mi začaly klížit oči. Opřel jsem hlavu o vibrující okno a usnul velmi

lehkým polospánkem, který rušilo jen hlasité telefonování přede mnou sedících holohlavců.

Definitivně mě pak probrala zastávka v Karlových Varech. Karosu opustila zhruba polovina osazenstva, včetně mé sousedky a obou drsňáků. Rozhlédl jsem se kolem, abych zjistil, kolik lidí v autobuse zůstalo, přičemž se mi povedlo zachytit pohled jedné sedmnáctky z pětičlenné partičky vystylovaných snowboardistů. Dokonce se pousmála! Tato událost ve mně vyvolala sérii detailních představ o vyvrcholení diskotéky v horské chatě. Třeba je šance, že tam dotyčná bude…

Naše poloprázdná karosa se znovu rozjela směrem k Jáchymovu. Postupně však začala ztrácet rychlost a před námi bylo možno pozorovat utěšenou kolonu aut. Jejich brzdová světla obarvovala závěje sněhu po stranách silnice na červeno. Zanedlouho jsme zastavili úplně. Nastalo to, čeho jsem se obával. Autobus občas o nějaký ten metřík popojel a následně několik vteřin či minut stál. Půl deváté, nuda začala vrcholit. Parta snowboardistů vzadu se projevovala čím dál hlasitěji. Starší žena, sedící přes uličku, čas od času vyklonila hlavu a nervózně mlaskla. Já jsem zatím dlouhé minuty vyhlížel do tmy a promýšlel možné scénáře průběhu večera.

„Hele, týpku, dáš si s náma víno?“

Zničehonic vylétlo zvolání z poslední řady a já věděl, že slova jsou určená mně.

A vlastně proč ne? Vyrazil jsem dozadu a přidržoval se přitom pro jistotu opěradel. Jeden ze snowboardistů mi podal plastovou láhev a já okoštoval pár loků laciného patoku.

Na dotaz, kam jedou, dotyčný odpověděl, že na „Božák“. Měli tedy tentýž cíl jako já a z následujícího hovoru dokonce vyplynulo, že budou bydlet na stejné chatě. Pak jsme rozvinuli konverzaci na téma snowboard, moje nelyžování a tak podobně. Cesta tímto způsobem ubíhala zdánlivě rychleji. Autobus se prokousal skrz Jáchymov, kde krom nás vystoupili všichni cestující, a dál šplhal ostrými serpentinami vzhůru k Božímu Daru.

Došlo i na představování a seznamovací polibek s oběma slečnami. Čtyři jména se mi však téměř okamžitě vypařila z hlavy. Utkvělo tam pouze páté: Mirka – ona roztomilá dívka, co mě před chvílí obdarovala úsměvem. Líbila se mi. Drobnější postava, pěkná prsa akorát do ruky a dlouhé, prstýnkově kudrnaté zrzavé vlasy.

Víno celkem rychle stoupalo do hlavy. Tím spíš, že moje poslední jídlo byl oběd v poledne. Ztrácel jsem zábrany a záhy jsem navrhl novým přátelům, aby si se mnou dali brčko. Neprotestovali. Část mé marihuanové zásoby putovala do papírku a Mirka šla pod záminkou cigarety ukecat řidiče-ještěra, aby nás pustil ven. Navzdory počátečnímu odporu a výmluvám, že je to proti předpisům, nakonec svolil. Schovaní vedle autobusu jsme, jen tak ve svetrech, urychleně odpálili jointa. Naše třesoucí se ruce a mrazivá pára stoupající od úst signalizovaly prudce klesající teplotu vzduchu.

Dovnitř jsem se vrátil sice promrzlý, ale ve velmi povznesené náladě. Usedl jsem na svoje původní místo a s otupělým výrazem jsem začal zírat oknem do tmy. Z letargie mě vytrhovaly jen výbuchy hlasitého smíchu zezadu.

Boční kapsa u mých kalhot začala zničehonic vydávat prapodivný zvuk. Téměř zanikal v hluku způsobovaném mladou partou, ale po určité dávce soustředění v něm šlo identifikovat zvonění telefonu.

„Čau Bořku!“ zakřičel jsem s ukazovákem vraženým do druhého ucha.

„Kde seš, Zefku? Měls tady už dávno bejt!“

„No v autobuse, jedem do kopce. Teda moc nejedem, je tu kolona.“

„Do jakýho kopce? Už jste byli aspoň v Jáchymově?“

„To jo.“

Během hovoru přišla Mirka. Postavila se nade mě do uličky a s rukama zaklesnutýma do horního zavazadlového prostoru poslouchala, co říkám. Lehkým pokýváním hlavy jsem jí dal znamení, ať chvíli počká.

„A už jste přejeli takovou tu velkou světelnou křižovatku za Jáchymovem?“ pokračoval Bořek.

„Nevim, moment… Teď jsme na nějaký světelný křižovatce… To by mohla bejt ona.“

„No tak vystup a pojď pěšky! Je to kousek!“

„Mám jít pěšky? Kam? Jako na tu naši chatu?“

„Nééé, teď jsme na diskotéce… Tak dva kiláky vod tebe. Je to tu dobrý, dělej!“

„A jak to najdu?“

„Úplně jednoduše! Pudeš po hlavní a na první odbočce za hotelem Ledňáček zahneš doprava…“

„Tak já nevim… No asi teda pudu…“

„Póď, už je skoro deset! A sou tu roštěnky!“

„Hm, tak já du. Čau.“

„Čau.“

„Ty deš někam pěšky?“ zeptala se Mirka rozverně, když jsem zkoušel nacpat telefon zpátky do kapsy.

„No asi jo… Na nějakou diskotéku, prej je to kousek. Jdete taky?“

„Hele, pudem se Zefkem pěšky na diskotéku?“ houkla směrem k partičce.

Reakce ostatních byla jednoznačně negativní, prý se chtějí nejdřív ubytovat.

„Poď radši za náma dozadu, dyť tam za chvíli dojedem…“ navrhla Mirka.

„Pěšky to bude rychlejší, takhle se hrozně vlečem! A kluci na mě čekaj,“ trval jsem na svém.

„My tam teda přijdem pak…“

„Přijďte určitě! Né, že ne!“ mrknul jsem na ni a sáhnul nahoru pro bundu.

„No tak čau, no!“ pozdravila štiplavě a odkráčela.

Následovala panika, že nemám batoh, a rychlá úleva při vzpomínce na jeho ukládání do dolní části autobusu. Super. Ještě přemluvit nervního šoféra, aby mi ho vydal. Jako naschvál se zrovna otočil od volantu a zakřičel dozadu:

„Hele, mládeži, nechcete se náhodou trochu krotit!? To je kraválu! Taky můžete jít pěšky!“

Zhulená banda vyprskla smíchy a já vyrazil dopředu.

„Vyndáte mi, prosim vás, ten bágl, já bych chtěl jít dál po vlastních…“ oslovil jsem muže za volantem.

„To nemyslíš vážně, viď?“ odpověděl otázkou.

„Já k těm vzadu nepatřim,“ pokrčil jsem rameny.

„Tak počkej, až zastavim! Ale nesmí se to,“ procedil mezi zuby.

Po deseti metrech zabrzdil nalepený na auto před námi, až to vypadalo, že ho ťukneme. Zasyčely dveře, řidič kvapně vstal a vystoupil. Na uježděné silnici mu však podklouzly mokasíny, které jistě nosil po celých třicet let služby, a následoval učebnicový pád, tedy s nohama ve vzduchu, dutým dopadem na kostrč a loketní brňavku. V první chvíli jsem muže zalitoval, jenže mi vzápětí k uším dolehl výbuch smíchu z autobusu a já se jen stěží ubránil stejné reakci.

„…dele!“ zaklel a obtížně vstal.

Podíval se na mě pohledem psa, jemuž právě někdo ukradl misku žrádla zpod čumáku. Zakroutil bezmocně hlavou, nacvičeným prudkým pohybem otevřel dvířka od zavazadlového prostoru a ukazováčkem mě mlčky vybídl k nalezení batohu. Naštěstí byl hned na kraji.

Hodil jsem krosnu na záda, mávl na rozloučenou civějící mládeži do okna a vyrazil ostrou chůzí kupředu po silnici podél stojící kolony. Přestože se občas pohnula, zmizel mi autobus za chvíli z dohledu. Během cesty z Prahy sice přestalo sněžit, ale opravdu hodně klesla teplota. Kolik mohlo být? Deset pod nulou? Možná i méně. Nicméně čerstvě napadaná peřina vypadala úchvatně, sníh křupal a já byl vděčný Bořkovi, že mě k procházce přemluvil. Nezkazila ji ani šňůra aut, ani řezání báglu do ramene, ani silný mráz. Držel jsem se přesně

Bořkových instrukcí a za necelou půlhodinu jsem stanul před chatou se zašlým neonovým nápisem „DISCO HŘEBEN“. Zdobilo ho několik mocných rampouchů a písmeno „N“ nesvítilo.

S pocitem částečného vystřízlivění jsem vkročil dovnitř. Uvítala mě prázdná, potemnělá chodba osvětlená pouze oknem šatny naproti. Za doprovodu tlumeného rytmického tuc tuc tuc jsem pozdravem vyrušil křížovku luštící důchodkyni a shodil před ni na přepážku batoh s bundou. Rukáv bundy jsem jako vždy vycpal ještě svetrem. Paní šatnářka na věci beze slova pomocí špendlíku připevnila růžová čísla a jejich klony položila přede mě. Oba lístečky, v hodnotě deseti korun, skončily v mé peněžence a já se konečně vydal za zábavou.

V narvané hlavní místnosti nebylo kluky přes početný dav a cigaretový kouř vidět. Rozhodně však nelhali, když v telefonu anoncovali velké množství holek. Diskotéka to byla vpravdě klasická. Zašlá molitanová křesla a pohovky tvořily společně s olezlými dřevěnými stolky převážnou část vybavení. Na zemi ležel koberec hojně zdobený zašlapanými žvýkačkami a propálenými dírami. Ze stropu svítilo několik fialových neonek a diskotékový kolorit dotvářel blikající stroboskop. V ohlušujícím dunění jsem se prodíral podél plácku určeného k tanci a hledal své kámoše.

Zakrátko se dostavil úspěch. Seděli, zjevně ožralí, na kdysi béžové válendě a dvou přilehlých křeslech v rohu místnosti. Byli tu všichni: Bořek, Ota, Kýbl, Leby a… a Karel. Na malém stolku mezi nimi stálo několik prázdných a poloprázdných půllitrů.

„Čáááu!“ zakřičel jsem, aby mě slyšeli.

„Nazdáááár, čau…“ s úsměvem halekali jeden přes druhého.

Karel natáhl ruku k pozdravu, ale já předstíral, že to nevidím.

„Půjde někdo na panáčka?“ nadhodil jsem.

Po všeobecně neslané nemastné reakci nezbylo, než abych vyrazil sám. V tlačenici u baru jsem vystál frontu na vinný střik a dvě velké vodky, přičemž jedna z nich zahřála mé útroby hned na místě.

U stolu vázla zábava, všichni byli zralí na spánek. Vmáčkl jsem se mezi kluky na pohovku, kopl do sebe druhého panáka a zkoušel konverzovat. Marně. Bořek mi pletoucím se jazykem sdělil, že oni přijeli už ve tři a od té doby paří. A opilecky ironickým tónem dodal, že si nemám domlouvat návštěvu pracáku na stejný termín jako hory, abych mohl jet brzo s ostatními. Nedělalo mi pražádnou radost vláčet se sem několik hodin a za odměnu civět na ožralé tváře svých kámošů. Třeba je probere joint, napadlo mě. Sáhl jsem do kapsy, otevřel krabičku a jednoho ubalil.

„Ty budeš hulit?“ zeptal se s námahou Kýbl.

„Hm, co mám dělat…? Dáš si taky?“

„Ani né. Já už sem na šrot… Asi půjdu spát.“

„Fakt? Vy fakt chcete jít spát!?“

„Já si s tebou špeka dám, ale pak asi půjdu taky…“ prohlásil Bořek.

„Já taky,“ přitakal Leby.

„Takže vy mě sem ženete jak kreténa pěšky a pak pudete v půl dvanáctý spát? Ty vole, co to je?“

„Sorry, my fakt kalíme vod tří. Ňák to na mě padlo…“ pokrčil rameny Leby a škytnul.

Sebral jsem bezradně ze stolu ubaleného jointa a razantně vyzval zrádné kamarády k cestě před diskotéku. Nakonec nikdo vábení lehké

drogy neodolal. Joint šel z ruky do ruky a já vymrzlým, opilým kámošům vyprávěl, jak neúspěšně hledám práci. Po necelé pětiminutovce zmizel vajgl v čerstvě napadané peřině a zůstala po něm jen mrňavá dírka ve sněhu.

„Půjdeme spát, co?“ nadhodil Bořek při zpáteční cestě chodbou kolem šatny a naklonil se k mému uchu, tak blízko, že mě alkoholový odér z jeho úst málem srazil na zem. „Dej si v noci bacha, kluci ti chtěj ostříhat háro, až usneš!“

Kanadské žertíky bývaly v téhle partě koloritem všech společných akcí, nicméně ostříhání mé na ramena dlouhé pýchy mi připadalo trochu za hranou.

Ostatní mezitím, mým protestům navzdory, začali v šatně vyzvedávat oblečení. Představa cesty k chatě s krosnou na zádech a blížící se noci s Karlem na pokoji působila vážně nevábně. Jeho zhulená verze mi vadila snad ještě víc než střízlivá. Nezbylo než se smířit s tím, že z prvního večera na horách nebude nic. Vrhl jsem zoufalý pohled ke vchodu, povzdychl si a začal hledat lístečky od šatny.

Často však stačí jediná vteřina k tomu, aby se jakákoliv situace otočila o 180 stupňů. Ta vteřina měla přijít právě teď. Dveře se rozlétly a do chodby napochodovala partička snowboardistů z autobusu. I s Mirkou. Protože předtím vůči mně projevila určitou dávku sympatií, nemělo smysl otálet. Okolnosti byly navíc příznivé – šla sama, pár kroků za ostatními. V kulichu posazeném na nadýchaných zrzavých vlasech a zvýrazňujícím její velké modré oči vypadala ohromně sexy.

„Čau, tak jsi dorazila!“ zvolal jsem radostně.

„Jó, ale vypadá to tady divně, ty vole,“ odpověděla nenadšeně a ostentativně se rozhlédla po neosvětlené chodbě.

„To je fakt… Vevnitř je to ale trochu lepší. Dáme si aspoň panáčka, když už jste tady, ne?“

„Panáčka? Hm, to by šlo.“

Než odložila bundu do šatny, rozloučil jsem se s klukama a oznámil, že přijdu později. Moje mise mohla začít. Vzal jsem Mirku za ruku, vyignoroval rýpavé poznámky odcházejících kamarádů a dovedl ji k našemu uvolněnému stolu. Neprotestovala. Skvělé! První meta splněna!

Po prckovi jablíčka začala obvyklá balicí konverzace a postup podle léty osvědčeného scénáře: držení za ruku, letmé doteky kolenem, kulometné dávky neodolatelného humoru. Pokud slečna vydrží, nechá se za chvíli i políbit. Jenom to neuspěchat a nepolevovat v pravidelném přísunu alkoholu.

Po osmém kole panáků mi přestávalo být příjemně. Jointy, vodky, jablíčka, víno – to vše na lačno. A mise s Mirkou nebyla dokončena! Přišel čas zahájit frontální útok, než odpadnu. Zkusil jsem k sympatické zlatovlásce přiblížit ústa. Obrana soupeře nekladla žádný odpor a lehký dotek rtů se vzápětí proměnil ve vášnivé líbání! Nicméně mě přitom začal alarmujícím způsobem zrazovat žaludek a vysílal zpět do krku varovné posly v podobě alkoholu ředěného nechutně kyselou šťávou. Zároveň jsem registroval neméně kyselé pohledy jejích kamarádů, postávajících v tlačenici u baru nedaleko od nás.

„Nepůjdeme už?“ zeptal jsem se s nereálnou vidinou vystřízlivění po cestě a divokého sexu na horské chatě.

„Můžeme, jen to řeknu ostatním,“ špitla Mirka.

Pokus o zvednutí od stolu skončil zavrávoráním. Nějak mi to opravdu vlezlo do hlavy! Mirka pravděpodobně netušila, že ji čeká výšlap po boku totálně opilého vola, což se mi zatím jakžtakž dařilo maskovat. Vyrazili jsme zaklesnutí do sebe k šatně…

Den 1.

První myšlenky zpravidla přicházejí, ještě když mám ráno zavřené oči. V řídícím centru mozku vystřídají pomatence mající na starost promítání mnohdy hodně pošahaných snů a zasednou místo nich do kožených křesel, aby tělu vládly trochu racionálnějším způsobem. Nejinak je tomu dneska, ale zatím moc příjemnou práci nepředvádějí. Jako první vjemy mi servírují neskutečnou bolest hlavy a šoufl od žaludku, oboje mnohem silnější, než v kocovinách bývá obvyklé. Co jsem včera zase vyváděl?

Pootevírám oči a škvírečkami pozoruji bílý strop. A dál? Kde je Karel? Sakra, hlavou pohnu sotva o centimetr. Víc to nejde, ohromná bolest a strnulost to nedovolují. Co mi je? Nemůžu hýbat ani rukama! Vyděšeně kolem sebe těkám pohledem.

To vypadá jako… Nemocnice? Co dělám proboha v nemocnici? Moment, tady něco nehraje!

Najednou se nade mě skloní dvě postavy. Mužská a ženská.

On, oblečený v bizarním, komplet bílém obleku. Nikdy jsem nic podobného neviděl: úzké kalhoty, sako sportovního střihu z materiálu vzdáleně připomínajícího potápěčský neopren, pod sakem lesklé tričko. Má krátké, lehce rozčepýřené, částečně prošedivělé vlasy. Obličej s ostře řezanými rysy vzbuzuje dojem asertivity. Věk odhaduji k padesátce.

Ona, nápadně krásná. Snědá pleť, černé vlasy spletené do širokého copu a velké černé oči kontrastují s lesklou bílou barvou jejího

kostýmu, těsně obepínajícího dokonalé křivky. Plné rty a úzký obličej jen podtrhují půvab. *Playboy* by ji mohl bez váhání nasadit na titulní stránku, i s tím lesklým oblečkem. Věk odhaduji na dvacet tři.

„Do you speak English?“ ptá se dívka angličtinou s divným přízvukem a její úsměv odhaluje zářivě bílé zuby.

Cože? Proč na mě proboha mluví anglicky? Nespím ještě? Hlavou mi proletí pár poněkud ujetých scénářů. Třeba že mě někdo unesl na tajnou kliniku někam do ciziny, kde procházím šílenými pokusy na lidech. Usilovně si zkouším vzpomenout na cokoliv ze včerejšího večera. Marně. Poslední, co mi uvízlo v paměti, je odjezd autobusu z Florence. Víc nic.

„Tak asi v záznamech byla opravdu chyba. Použijeme překladatele…“ pohlédne krasavice na muže a sahá do kapsy.

„Ne, není třeba, já rozumím dobře,“ vypravím ze sebe s námahou také anglicky a zúročuji znalosti nabyté nejen studiem ve školách, ale hlavně díky nedávnému pracovnímu pobytu v Londýně, kde jsem strávil dva roky.

„No skvěle! Jmenuji se Nelson Harrow a jsem vaším psychiatrem,“ představuje se chlapík, zatímco ona velmi rychlým krokem míří ke dveřím, automaticky se vysouvajícím jako roleta nahoru, a odchází pryč.

„Psychiatr? Kde… Kde to jsem?“

„Momentálně na oddělení karantény 70. federativní kliniky.“

„Federativní kliniky?“

Očima ještě jednou prolétnu okolí. Horní polovina mého těla postrádá oblečení, z ruky a z pupíku mi vedou jakési hadičky

zakončené v bílé krychli za mojí hlavou na zavěšené polici. Místnost je celkem malá, s jedinou postelí u podélné zdi. Na té ležím já. Žádný jiný nábytek, žádné okno. Velmi tlumené světlo, jehož zdroj tuším někde za sebou, sotva stačí k tomu, aby v pokoji vytvořilo šero.

„Budu s vámi mluvit upřímně, Josefe," prohlásí muž a zpod mé postele mimoděk vytahuje bílou stoličku bez opěradla, na niž obkročmo usedá.

„Nejste úplně obvyklý pacient, vlastně jste celkem jedinečný případ," startuje zostra.

Jeho pohled je pevný a mluví jistě. Než stihnu informace zpracovat, pokračuje:

„Už delší dobu přemýšlím, jak první rozhovor s vámi povedu, a přiznávám, že to není lehké. A těžké to bude hlavně pro vás."

Dostávám strach z vážného úrazu nebo nevyléčitelné nemoci. Psychiatr jako by poznal mé obavy.

„Mohu vás uklidnit, že ačkoliv jste prodělal několik výrazných šoků, měl byste být zcela zdráv. A to v řádu dnů, maximálně týdnů."

Na chvíli se zarazí, poposedne a na jeho rtech spatřím mírný úsměv.

„Slíbil jsem vám upřímnost, Josefe. Měl jste vážnou nehodu. V roce 2001 vás zasypala lavina a umrzl jste. Protože tehdejší technologie neumožňovaly rozmrazení bez toho, abyste zemřel, vaši rodiče zaplatili uchování vašeho těla v kryonizačním zařízení do doby, než ho bude možné rozmrazit bez velkého rizika. Nyní píšeme rok 2452. Vítám vás mezi živými. Jste nejstarší žijící obyvatel planety. Pokud jsou naše data správná, je vám 474 let."

Muž v bílém se narovná a mlčí. Ví, že potřebuji čas na strávení těžko uvěřitelných informací.

„Vážně?“ ujišťuji se po několika vteřinách. „Víte, co mi tady právě říkáte?“

Údajný doktor beze slova kývne a v mém mozku se roztočí tornádo. Vypadá to tady dost podivně, to ano, ale jeho vysvětlení je úplně padlé na hlavu.

„To je nějaká blbost, vždyť… žádné zamrazování neexistuje. Řekněte mi pravdu, prosím, je mi dost špatně, jestli je to nějaká legrace…“ soukám ze sebe s námahou.

„Není, Josefe,“ skáče mi do řeči, „mrzí mě, že pro vás nemám lepší zprávu.“

„Takže rodiče už nežijí?“ ptám se po další odmlce nedůvěřivě.

„Je mi líto, nežijí.“

„I všichni mí příbuzní a kamarádi…“ uvažuji nahlas.

„Chápu, že je to pro vás těžké,“ kývе zúčastněně, „ale jsem tu proto, abych vám pomohl.“

Tohle přece nemůže být pravda! Opil jsem se a kluci mě někam odvezli! Celé je to připravené, za chvíli sem vtrhnou a společně se zasmějeme.

„Je to nějaká sranda, že jo? Skrytá kamera nebo tak něco,“ hledím tázavě na chlápka, který se představil jako Nelson Harrow.

„Legrace to opravdu není,“ opáčí a významně kývne hlavou směrem k futuristickým přístrojům na polici.

Těžko se vysvětluje, co člověku proběhne hlavou když, byť na okamžik, připustí, že přišel úplně o všechno. Několik minut mlčky

ležím a upírám pohled ke stropu. Žádné euforické nadšení z toho, že možná reálně zažívám to, po čem jsem toužil při sledování sci-fi filmů a čtení komiksů. Skutečnost je úplně jiná. Není mi dobře po fyzické ani psychické stránce. Připadám si, jako kdyby mě někdo zaživa pohřbil. Tohle musí být nahrané!

Najednou na mě přichází silná úzkost, špatně dýchám, buší mi srdce a cítím tlak na prsou.

On sedí na židličce a soustředěně mě pozoruje. Nic neříká. Z boční kapsy svého „neoprenového" saka vytahuje průhlednou tabulku, o něco větší než můj mobil Nokia 5110, ale téměř placatou, a přiloží na ni prst. Rozsvítí se spousta barevného textu. Chvíli něco mačká, texty různě jezdí, mění barvy i velikost. Pak přeruší mlčení.

„Zažíváte panickou ataku. Protože jsme s tím počítali, nasazuji vám medikaci na její zmírnění," sděluje mi suše, položí zlehka ruku na mou paži a opět se odmlčí.

Po několika dlouhých vteřinách pokračuje:

„Zkusím vám teď sdělit několik informací, které tu o vás mám. Přijdete trochu na jiné myšlenky. Mohu?" ptá se a já přivírám zaslzené oči na znamení souhlasu.

„Lavina vás zasypala v sobotu 15. prosince 2001 v České republice. Vaše tělo bylo nalezeno až po dvaceti dnech. Zároveň vás ale potkalo neuvěřitelné štěstí, protože jste v tehdejší loterii vyhrál obrovské množství peněz. Ty použili vaši rodiče na zakonzervování těla ve specializované laboratoři ve Švýcarsku. Přesto finance z loterie nestačily. Rodina pak uspořádala veřejnou sbírku. Tehdy jste údajně

pobláznili celé Česko a vybrali spoustu peněz na hibernaci vás i vaší manželky.“

On možná fakt nekecá, ale manželky?

„Jaké manželky?“ skočím mu chvějícím se hlasem do řeči.

„Nevíte? Pod sněhem jste zůstal společně s mladou ženou. Obecně se má za to, že šlo o vaši manželku. Omlouvám se, ale přesnější zprávy k dispozici nemám,“ vysvětluje Harrow.

Dveře za jeho zády se vysouvají vzhůru a vstupuje sestřička.

„Pardon, ještě nebyl čas se představit, jmenuji se Najwa,“ pronáší s úsměvem, „jsem vaše pečovatelka.“

„Josef,“ odpovím s námahou, protože mám sevřené hrdlo.

Nastává ticho a Najwa něco upravuje v krabičce nad mojí hlavou.

„Nenechte se rušit,“ utrousí, ale doktor i já mlčíme.

Za chvíli pečovatelka znovu mizí ve dveřích. Mezitím si stíhám trochu urovnat myšlenky a pociťuji částečnou úlevu na prsou.

„Neměl jsem manželku, to vím jistě.“

„Vaše těla byla nalezena blízko u sebe a zakonzervovaní jste byli oba. Další osud té ženy bohužel neznám, informace nejsou veřejné. Až se dáte fyzicky trochu dohromady, přijdou za vámi lidé z Národního ústavu pro pomoc rozmrazeným, ti budou určitě vědět mnohem víc,“ muž v bílém zastrkává průhlednou tabulku zpátky do kapsy.

„Národní ústav pro pomoc rozmrazeným?“ zaráží mě.

„Ano, NUPR. Nejste jediný rozmrazený, Josefe. Jsou vás tisíce. Říká se vám frinpové. Tato organizace pomáhá lidem jako vy v začleňování do normálního života. Vy jste z nich ale suverénně

nejstarší, protože běžně se rozmrazují lidé o dvě stě let mladší než vy. Nikdo z těch, kteří byli hibernováni ve vaší době, bohužel nepřežil proces oživení. Vaše výhoda byla, že jste umrzl přirozenou cestou, nikoliv uměle."

„Přirozenou cestou? Myslíte tu lavinu?"

„Ano, ale lépe to vysvětlit neumím, nejsem biolog," krčí rameny Harrow.

„Díky, doktore. Vadilo by vám, kdybych zůstal chvíli sám? Potřebuju si vše srovnat v hlavě a také jsem unavený," žádám stále rozechvělým hlasem psychiatra.

„Jistě, chápu. Když budete cokoliv potřebovat, stačí hlasitěji zavolat a ozve se Najwa. Nemusíte mít obavy, máte nejlepší péči. Brzy na viděnou," loučí se Harrow a odchází.

Co mi to tady právě sdělil? Myšlenky dál létají hlavou jako smetí v trychtýři tornáda. Bože, všechno zní naprosto šíleně! Jestli to není skrytá kamera… Okolnosti bohužel nasvědčují tomu, že není. Co asi zažívali máma s tátou po mém zmizení pod lavinou, než našli mé tělo? Hledali mě dvacet dní! Musel to pro ně být hrozný stres. A jak žili dál po mém zamrazení?

Zatím se nedovedu absolutně smířit s myšlenkou, že už je nikdy neuvidím! Z očí mi vytrysknou slzy a jejich proud nejde nijak zastavit. Navíc nemůžu hýbat rukama, abych je otřel. Ležím tu bezmocně jako vosková figurína. Po hodině, možná dvou – o čase nemám žádné ponětí – nehybného zmítání v intenzivních emocích znovu cítím balvan na prsou, svírá se mi hrdlo, potí dlaně a špatně dýchám. Přichází další panická úzkost a nevím, jak jí uniknout.

Ne, takhle to nejde! Násilně si poroučím myslet na něco jiného a intenzivně vzpomínám, o jakém roce ten chlap mluvil. 2452? To je 451 let od výletu na hory. Svět musel urazit pořádný kus cesty! Jak to asi vypadá venku? Panika začíná trochu ustávat a vkrádá se mírná zvědavost. Možná mi zase zesílili léky.

A napadá mě spousta otázek. Třeba jestli údajný psychiatr udělal správně, že na mě všechno takhle vysypal. Neměl informace radši nějak dávkovat? Proč mluví anglicky, když jsme ve Švýcarsku? A koho myslel tou manželkou, kterou našli společně se mnou? Kdo to byl? Kde je teď? Co se dělo předtím, než jsem skončil v lavině?

Zčistajasna se mi vybavuje fragment z babiččina bytu před odjezdem. Sportka! Přece tam zůstal podaný tiket na sportku! To byla nejspíš ta výhra v loterii, o níž mluvil Harrow! Tak já vyhrál ve sportce a ani jsem si to nemohl užít. Kolik to mohlo být peněz? První cena? Druhá? Nemůže to opravdu být celé nahrané od kluků? Vždyť mi čísla, která jsem vsadil, přišla jako tip v divném e-mailu, který jsem považoval za spam! A já je víceméně z legrace vyzkoušel. Divná náhoda. A jaká je vůbec pravděpodobnost, že člověk během jednoho týdne umrzne v lavině a zároveň vyhraje v loterii?

Musím si také vzpomenout na všechno, co se dělo po odjezdu autobusu z Florence. Mám zatím úplné okno.

Myšlenky poletují překotně jedna přes druhou, až mě nakonec přemáhá únava a spánek.

Den 2.

Jakési pípání mě donutí otevřít oči. Vedle postele stojí na špičkách Najwa, pokud si jméno pamatuji správně, a něco kutí v krabičce nad mojí hlavou. Chvíli pozoruji našponované svaly na jejích lýtkách, než si mého probuzení všimne.

„Svornost, Josefe, spal jste skoro 16 hodin," zašvitoří zvesela, „jak se dnes cítíte?"

„Asi o něco líp," odpovídám po pravdě a v duchu se pozastavuji nad podivným pozdravem.

Celé tělo mě pořád bolí, ale není to tak nesnesitelné. Hůř je na tom psychika. Bohužel, teorie o vtípku připraveném mými kamarády nebo skryté kameře je s postupujícím časem čím dál méně reálná.

„Dostáváte ty nejlepší léky, bude to dobré," řekne mile, „za chvíli za vámi přijde váš lékař. Doktor Taylor je největší specialista ve Federaci."

„Najwo, omlouvám se, jmenujete se tak, že jo?"

„Ano," reaguje pobaveně.

„Můžu se vás zeptat, v jakém státě jsem?"

„Doktor Harrow vám to neřekl? Neměla bych s vámi o takových věcech mluvit. To smí zatím jen lékaři. Ale snad nic nezkazím…" odmlčí se a váhavě pokračuje, „jsme v Londýně ve Federaci Evropa."

„Federace Evropa? V mé době to byla Unie a moje země usilovala o členství. Jak jsem se, proboha, dostal do Londýna?" překvapuje mě.

„Přivezli vás kdysi snad ze Švýcarska, detaily však neznám."

„Kdysi?“

„Ano, je to možná 300 let, opravdu nevím,“ usměje se, „vážně s vámi nesmím hovořit, abych nějakou nevhodnou informací nezhoršila váš stav.“

„O moc horší to být nemůže,“ ulevím si.

„Trochu si zacvičíme, ano?“ odpoví mi Najwa otázkou, sundá ze mě přikrývku a odepne obě hadičky z mého těla.

Než se stihnu zeptat na funkci těch hadiček, vezme opatrně do ruky mou pravou nohu a pomalu ji zvedne. Nahoru, dolů. Druhá noha, obě ruce. Po několika minutách mi na čele bolestí vyrazí krůpěje potu.

„Tak to by stačilo, pokračování odpoledne,“ sdělí pečovatelka suše.

Napadne mě, že jsem jako Old Shatterhand, když se o něj starala Nšo-či. Přijde mi to vtipné a Najwě cuknutí mých koutků neunikne:

„Vida, už se trochu usmíváte, to je skvělé,“ řekne radostně, zatímco mi připíná hadičky zpět na ruku a do pupíku, „tak odpoledne na viděnou!“

„Najwo, kolikátého dnes je?“ zastavuji ji.

„Čtvrtek, 20. června 2452, půl osmé ráno.“

„Tak to můžu považovat 19. červen za své druhé narozeniny,“ pokouším se trpce o humor, „řeknete mi ještě, jaké je venku počasí, prosím?“

„Venku jsem pár dní nebyla, nicméně je tam slunečno,“ vykouzlí půvabný úsměv, „teď už ale opravdu na shledanou!“

Snad za to může cvičení, snad doteky hezké holky, ale skrz hutnou psychickou clonu začíná probleskovat i lehký náznak chuti do života.

A částečně i vzrušení z neznámého. Létá lidstvo k jiným planetám, nebo nějakou dokonce osídlilo? Jak nahradili auta? Poznám v Londýně nějaké staré stavby? Hlavou se mi honí představy budoucnosti, která se pro mě nejspíš stala současností. Autoři sci-fi v mé době popisovali vzdálené zítřky poměrně apokalypticky. Zničující války, ekologické katastrofy, vyhaslé Slunce, nedostatek vody, vyhynulá zvířata či přemnožené lidstvo. Boj o zdroje a podzemní chudinské čtvrti. Uvnitř kliniky však vypadá všechno poklidně. Jaká skutečnost se však skrývá za jejími zdmi, je pro mě zatím velká neznámá.

Tok myšlenek přetrhává třetí člověk, jehož ve svém novém životě poznávám. Do výsuvných dveří vchází velmi vysoký černoch mladistvého vzezření. Na sobě má navlas stejný „neoprenový" oblek jako Nelson Harrow. Žádné vrásky, hladce oholená tvář i hlava. A neskutečná podoba s basketbalistou Michaelem Jordanem.

„Svornost, Josefe, jmenuji se Paul Taylor," hlásí hlubokým hlasem zdálky a dlouhými kroky přichází k mé posteli.

„Dobré ráno, těší mě," odpovídám a snažím se odhadnout jeho věk.

„Jsem váš ošetřující lékař, má specializace je rozmrazování lidí," oznamuje se samozřejmostí, jako kdyby to dnes říkal už deseti lidem, a usedá na stoličku.

„Jak se cítíte?"

„Bolí mě celé tělo, ale proti včerejšku je to trochu lepší…"

„To je obvyklé, nemusíte se znepokojovat. Strávil jsem s vámi včera několik hodin, prošel jste konečnou fází rozmrazovací

procedury. Žádné komplikace nenastaly. Sledujeme váš stav z centrálního dispečinku, proces probíhá v naprostém pořádku. Bolesti teď budou velmi rychle ustupovat, brzy vás čeká rekonvalescence. Kromě zaléčení několika drobných poranění bylo nutné tělo zbavit alkoholu a drog, což pro nás znamenalo trochu výzvu, neměli jsme s tím dosud žádné zkušenosti. Teď dostáváte nejúčinnější látky na urychlení zotavení, umělou stravu a zároveň z vás odsáváme odpad. Také musíme zmonitorovat přítomnost dobových virů a bakterií. V tom všem nám pomáhají tyhle přístroje," vychrlí na mě a ukáže směrem k polici.

„Dobové bakterie?" nestíhám příval informací.

„Ano, rozšíření některých druhů vašich bakterií nebo virů by mohlo způsobit třeba i pandemii. Dnes nejsme vůči mikrobům z vašeho století imunní. Proto jste umístěn v karanténě," vysvětluje Taylor.

„A vy se nákazy nebojíte?" podivím se.

„Personál naší kliniky prochází systémem posílení imunity, který není dostupný pro většinu obyvatel Federace," objasňuje hlubokým hlasem a pokračuje: „Pokud bude vše probíhat podle plánu, zítra bychom vás mohli odpojit od přístrojů. Budete s pečovatelkou pokračovat ve cvičení. Následně vás přesuneme na rekonvalescenční oddělení a po několika dnech deaktivujeme vnitřní sondy. V řádu týdnů můžete být propuštěn, když nenastanou komplikace. Možná i dříve, vše záleží na vašem zotavení."

„Mám v těle sondy?"

„Ano, tři perosondy mimo jiné monitorují váš stav zevnitř a posílají informace na dispečink.“

„A co bude po mém propuštění?“ zajímá mě.

„Potom je to v kompetenci doktora Harrowa a Národního ústavu pro pomoc rozmrazeným. Zajistí vám bydlení a zasvětí vás do fungování dnešního světa. Na pravidelných setkáních budete probírat všechno podstatné, od používání techniky přes politiku až třeba po historii. Detaily vám brzy sdělí kolegové osobně. Moje práce je vrátit vás zdravého.“

„Aha, děkuji. Můžu se ještě zeptat?“

„Samozřejmě.“

„Kolik lidí takhle za rok rozmrazíte?“

„Nemám moc času na podrobné vysvětlování, Josefe. Všechno se časem dozvíte, ale chápu vaši zvědavost. Frinpové se vždycky ptají na podobné věci,“ usměje se. „Ve Federaci jsou pouze dvě kliniky zabývající se dekonzervací a my jsme jedna z nich. Oživíme okolo čtyř set frinpů každý rok. Teď to pomalu klesá. Postupem času mizely důvody, proč se lidé nechávali konzervovat. Tím hlavním bývaly nevyléčitelné nemoci, avšak poslední století umíme léčit prakticky všechno. Jiné důvody pro zamrazování, jako třeba krachy manželství, byly vždy marginální,“ vykládá Taylor a poposedne si na stoličce.

„Jestli máte ještě chvíli,“ nedám mu pokoj, „doktor Harrow říkal, že lidé hibernovaní v mé době zemřeli, protože byli… hibernovaní špatně…?“

„Ano, vy jste skutečně ojedinělý případ. Vás hibernovala příroda. Umělý proces konzervace byl ve vaší době nevhodný. Stovky lidí

zemřely při pokusech o rozmrazení. Některá těla z vaší doby jsou ještě uchována, ale když to řeknu ošklivě, jsou v podstatě mrtvá. Neví se, co s nimi bude. Mají podepsané smlouvy, jenže víme, že rozmrazením je zavraždíme. A příbuzné, kteří by odsouhlasili jejich smrt, už nemají. Kryonizace se začala ve velkém využívat až okolo roku 2170, kdy vědci objevili správný postup zkoumáním zamrzlého pravěkého prasete. Příroda hibernuje nejlépe, což dokazujete i vy. Tedy za předpokladu, že tělo zmrzne při vhodné teplotě. Měl jste pořádnou porci štěstí," vypráví doktor.

„Asi rozumím, jen nechápu, proč jste mě rozmrazili až teď. Dřív to nešlo?"

„S vámi to bylo složitější, protože jste skutečně nejstarší pacient, Josefe. Chtěli jsme mít naprostou jistotu, že vše proběhne v pořádku a bez rizik. Nadto jste umrzl namol opilý a pod vlivem drog. Abych vám to vysvětlil úplně: přestože se správně konzervovalo už před rokem 2200, s dekonzervací se začalo až o 200 let později. Důvodů je vícero, někdy vám o nich třeba povím. Nebo vám je vysvětlí kolegové z NUPR. Nyní mě prosím opravdu omluvte, nejste na klinice sám a musím za dalším pacientem. Kdyby vás něco trápilo, ozvěte se pečovatelce," mrkne a zvedá se ze stoličky.

„Další pacient je také rozmrazený?" nechci dát dvojníkovi Michaela Jordana pokoj.

„Ano, ale ten je mnohem mladší," zvolá s úsměvem, „je mu teprve 218 let."

„Smím ještě poslední dotaz?"

„Vy jste opravdu neodbytný! Ale vážně poslední!"

„Vaše klinika se specializuje jen na rozmrazování, nebo i něco jiného?“

„70. federativní klinika má tři oddělení: konzervace, dekonzervace a kaudální regenerace,“ pomalu se otočí k odchodu.

Vtom se zarazí a klepne ukazováčkem o spánek.

„Málem bych zapomněl to nejdůležitější – můžete se opatrně začít hýbat sám. Zkoušejte pomalu zvedat ruce a nohy!“ doporučí mi a zmizí za dveřmi.

Zůstávám opět osamocen a v myšlenkách se vracím před údajný pád laviny. Usilovně vzpomínám, co se dělo během cesty autobusem i potom. Lidský mozek je však naprosto nevyzpytatelný. Dokonale si vybavuji řidiče v mokasínech s ještěrkou na hlavě. Navzdory úpornému soustředění nic víc. Až po chvíli se objeví další střípek… Diskotéka! Šel jsem z autobusu pěšky za klukama a nakonec tam zůstal sám s nějakou zrzkou. Kdo to byl? Tady však paměť opět naráží na své limity.

Navíc se nedokážu souvisle koncentrovat – úvahy se přelévají sem a tam jako voda při rychlém sklouznutí do vany. Proč se to stalo zrovna mně? Proč mně? Jde o nějakou karmu? Vždyť nejsem žádný zloděj, vrah a desperát! Tak jak je to možné? A co bude dál? Chodí lidé ještě do zaměstnání? Čím se živí? Nějak to fungovat musí, když se o mě starají doktoři. Představa shánění práce v současném světě je však velmi bizarní, protože moje schopnosti na tomto poli byly tristní už v Praze počátkem tisíciletí.

Velký vnitřní neklid znásobuje příval stejné úzkosti jako včera po probuzení. Tlak na prsou sílí, potí se mi ruce, srdce buší o sto šest. Co

teď? Bože, tohle je tak nepříjemné! Nejradši bych vytrhal ty hadičky a utekl někam pryč! Ale jsem úplně bezmocný!

Něco ale udělat musím, tak dávám na radu Paula Taylora a zkouším paniku zahnat fyzickou námahou. Vida! Na rozdíl od včera se mi daří odlepit ruce i nohy od podložky. Je to namáhavé, bolestivé, ale jde to! Byť je nadzvednu sotva o pár centimetrů. Dělá mi to radost! Po několika opakováních cítím na čele vyrážející pot.

„Výborně, Josefe, ale zatím stačí! Nepřepínejte se, odpoledne budeme cvičit spolu!“ zazní hlas Najwy vycházející z přístroje na polici.

Usměju se, vydechnu námahou a poděkuji. Úzkost trochu ustoupila! Že bych našel recept na zvládání paniky?

Znovu se zkouším rozhlédnout po svém stroze zařízeném pokoji. Je překvapivě normální, nevypadá jako obrázek ze sci-fi filmu. Moje lůžko – bez madel a pelesti – má bílou barvu, stejně jako police nad mou hlavou nebo zdi. Neliší se od nemocnic mé doby.

Nicméně až teď si uvědomuji, jaké je tu ticho. Odnikud neslyším žádný hluk, hlasy, ani pohyb. Čím to je? Odhlučněním? Mít místnost okno, třeba by byl slyšet nějaký ruch z venku. Jenže nemá. Také zvláštní vůně pokoje nepřipomíná charakteristický pach dezinfekčních prostředků pražských špitálů. Ve vzduchu spíš cítím aroma podobné svařenému vínu.

Minulosti se zatím vymykají jen lékařské „neopreny“ a lesklý oblek Najwy. Nebo podivná průhledná tabulka doktora Harrowa. Jo, ta trochu připomíná *Star Trek*. Vlastně i ono *ssssnahh* – zvuk výsuvných

dveří, jimiž psychiatr právě přichází – a jejich pohyb vzhůru, nikoliv do strany. A pak i ten prapodivný pozdrav.

„Svornost, pane Ševčíku, prý se vám daří lépe?“

„Dobrý den, doktore. Ano, je to trochu lepší.“

„Napadlo mě, že si budete chtít promluvit. Není to pro vás namáhavé?“ usedá s hlasitým oddechnutím na stoličku.

„Mluvení ani ne, horší je to s pohybem.“

„To bude dobré, nemějte obavy. Rád bych si s vámi popovídal o vaší rodině. Nemáte s tím problém?“ upře na mě tázavě oči.

„Ne, určitě nemám. Co vás zajímá?“

„Vlastně cokoliv. Můžeme začít u rodičů, u vás, vašeho dětství…“ navrhne Harrow a rozsvítí barevné texty na své průhledné tabulce.

Dělá to na mě dojem, že v ní uchovává nějaká data o mně.

„Promiňte, Nelsone, k čemu tahle věc vlastně slouží?“ zajímám se.

„Říká se jí skypad. To slovo si pamatujte, používá se prakticky ke všemu. K zaznamenání obrazu, ke komunikaci, k nakupování i k práci. Dnes se bez něj v podstatě nedá žít,“ vysvětluje, „ale to všechno časem pochopíte. Teď je předčasné vám to podrobně popisovat. Nadměrné množství informací může způsobit deprese…“

„Pardon,“ přeruším ho, „říkal jste, že dostávám antidepresiva. Proč se tedy bojíte depresí?“ nedávají mi jeho slova smysl.

„Nedostáváte. Dvakrát jsme vám aplikovali jednorázové léky na zmírnění paniky po probuzení. Ale deprese z nového života je něco úplně jiného. Komplikuje totiž už tak složitou integraci do společnosti,“ kroutí hlavou.

„Deprese z nového života?“

„Ano, ta je dlouhodobého charakteru. Dá se léčit, ale nějakou dobu to trvá."

Ani tak mi Harrowovo vysvětlení moc smysl nedává, přesto se pouštím do vyprávění. Rozpačitě začínám o chození na základku v Šestajovicích. Psychiatr mi hned skočí do řeči.

„Škola? Co tím myslíte?" zdvihne překvapeně obočí.

„Nevíte? Jak bych to… Počkejte, jak se dneska děti učí číst nebo psát?"

„Výukové programy jsou tady," zatřese nechápavě skypadem v prstech.

„Opravdu? A kde jste třeba studoval psychiatrii?"

„Studoval? Začal jsem v šestnácti letech rovnou pracovat! Přidělili mi mentora a bylo nutné absolvovat řadu teoretických i praktických cvičení. Jenomže ptát se mám já vás, tak koukejte začít povídat, nebo se vážně rozčílím," naoko předstírá naštvanost.

Tak oni zrušili školy. Co bych za to jako teenager dal! Může to ale fungovat? Na hledání odpovědí bohužel není čas, vracím se k vyprávění o základce a svém dětství. O tom, jak nároční bývali rodiče na známky. Jaké blbosti jsme dělali s klukama a jak nás doma trestali. Nelson mě často přerušuje otázkami. Nevím, jestli ho zajímám víc já, nebo způsob života a systém vzdělávání před 451 lety.

Nakonec sklouzáváme až k politice. Snažím se popsat fungování komunismu, v němž jsem polovinu života vyrůstal, či jak probíhala revoluce. Politika mě docela bavila, televizní debaty u nás běžely pořád, takže mi nedělá problémy zacházet do detailů. Když se na něco zeptám já, Harrow mě vždycky zastaví s tím, že se všechno včas

dozvím. Docela mě to štve, ale zkouším doktorovi věřit. Čas utíká, až o něm trochu ztrácíme pojem. Vyruší nás až pípající skypad.

„Ouuu, to ty dvě hodiny zatraceně rychle utekly! Josefe, začíná vám cvičení!“ vyhrkne psychiatr s mírným úlekem.

„Prosím vás, nešlo by nějaké hodiny dát sem?“ napadá mě.

„Obávám se, že musíte vydržet do doby, než dostanete vlastní skypad. Ale nebojte, přijde to velmi brzo. Po cvičení se ještě zastavím,“ mrkne na mě a zastrčí stoličku pod postel.

„Díky, doktore,“ rozloučím se.

Ve dveřích psychiatr akorát míjí Najwu. Na nudu si ve svém novém životě, navzdory chybějícímu ponětí o čase, zatím nestěžuji. Možná je to záměrné, abych neměl čas utápět se ve smutku.

„Těšíte se na cvičení?“ ptá se usměvavá pečovatelka a při tom odpojuje hadičky.

„Samozřejmě!“ dávám najevo odhodlání, zatímco ona něžně uchopuje moji nohu, pokrčuje ji, narovnává a zkouší i nějaké rotační pohyby.

Zaráží mě, že bolesti od rána celkem ustoupily.

„Jak to, že to přestalo bolet?“ ptám se překvapeně a Najwa krčí rameny

„To je obvyklý průběh, brzo budete chodit,“ zvedá mi ruku za hlavu, „a tohle nebolí?“

„Nebolí,“ říkám s údivem a radostí zároveň.

Otáčí mě na břicho, přičemž si konečně všimnu jediného kusu oděvu, který na sobě mám – modré slipy připomínající spíše dámská tanga. Jen místo horní gumy mají dva širší pásky propojené do tvaru

písmene „X“. Musím se v duchu smát představě, že bych podobně úchylný kousek nosil ve své době.

„Ouuu, to je příjemné,“ libuji si vzápětí, protože mi Najwa začíná masírovat šíji.

„Prosím?“

„Že je to příjemné,“ cedím skrze zuby s námahou.

„Zkoušíte se mnou flirtovat?“ zaskočí mě otázkou položenou ne úplně milým tónem.

„Ježíši, ne… to mě vůbec nenapadlo,“ soukám ze sebe a cítím, že začínám rudnout.

„Není obvyklé, že muž sděluje takové pocity ženě, kterou nezná,“ vysvětluje pečovatelka.

„Omlouvám se, v mé době bych tím nikoho nepohoršil.“

„Já chápu, že máte jiné způsoby,“ řekne trochu smířlivěji, „vlastně je dobře, že je vám masáž příjemná.“

Tak tohle bylo ukázkové ztrapnění, navíc od krásné holky. Raději nic neříkám. Najwa mi několik minut mlčky masíruje záda a ve chvíli, kdy přechází na zadní stranu stehen, ticho přeruší sama:

„Nechtěla jsem se vás nějak dotknout. Budeme spolu trávit ještě hodně času. Přece ho všechen nepromlčíme.“

„Ne, já… jen… ne,“ trochu koktám, „jen… neříkala jste předtím, že máte zakázáno se mnou mluvit?“

Hm, tak teď jsi to vylepšil, pitomče. Naštěstí dostávám další šanci na reparát.

„Ano, mám okruhy, o nichž s vámi hovořit nesmím. Na příkaz doktora Harrowa.“

„Vážně? A víte proč?“

„Nevědomky bych mohla říct něco, čím zhorším váš psychický stav.“

„To moc nechápu. A o čem se tedy spolu nesmíme bavit?“

„Prakticky o ničem mimo vaše momentální potřeby. Třeba o životě v současnosti, o historii nebo o vaší minulosti. Přitom právě tohle nás oba nejvíc zajímá, viďte?“

„Právě,“ opáčím otráveně, „to si fakt moc nepokecáme. A co když zákaz porušíte?“

„Jak to myslíte?“ podiví se svojí zvláštně znějící angličtinou a na chvíli přestane masírovat.

„No, když se mnou budete mluvit o něčem, co máte zakázané?“

„To přece nemohu!“

„Aha, rozumím,“ raději chci debatu ukončit, protože evidentně nikam nevede.

„Nebojte, není to napořád. Po nějaké době se určitě budeme moct bavit bez omezení,“ přechází k masáži lýtek.

„Na to se vážně těším, protože mám v hlavě tisíc otázek. A napadají mě pořád nové. Jenže i mně doktor Harrow říkal, že z nadmíry informací můžu mít deprese.“

„To je přesně ono, vy jste zvyklý na úplně jiný svět,“ konstatuje Najwa chápavě.

„Asi ano, četl jsem o vězních, kteří mají potíže se začleněním do společnosti po dvaceti letech ve vězení. Už v naší době měli problém zvládat pokrok v technice. Za 451 let se muselo změnit úplně všechno,“ uvažuji nahlas.

„Jednou mi o tom vězení ve vaší době musíte vyprávět. Byla jsem v muzeu, kde měli vystavené různé mučicí nástroje, působilo to děsivě, brrr. Ale právě na tenhle druh rozhovoru už platí embargo," krčí rameny pečovatelka a já si v duchu říkám, že by potřebovala doplnit znalosti historie.

Nejspíš si plete vězení z dvacátého století s Bastilou. Občas působí trochu naivně, ale je to roztomilé. Na druhou stranu pro mě pár století v dějepisu také dřív neznamenalo skoro nic.

„Tak, máme půl páté odpoledne, dnes se vidíme naposledy. Zítra vás pravděpodobně natrvalo odpojíme od výživy i decostomie. Pak si zacvičíme pořádně!" ukončuje Najwa rehabilitaci a promačkává si prsty na rukou.

„Decostomie?" zajímám se.

„To je umělé vylučování," usměje se, „tak nashle zítra! Ještě se za vámi znovu zastaví Nelson Harrow."

„Nashle," loučím se a za Najwou zajíždějí dveře.

Škoda že mi takhle krásná holka musí vyprávět o vývodu mojí stolice.

Ležím pak chvíli na zádech a napadne mě zkusit zvednout paži. Co nejvíc to jde. Přes bolest. Tak, ještě kousek, ještě… S námahou se dotýkám poprvé po 451 letech své hlavy! A charakteristický šustivý zvuk prozrazuje, že mi nejspíš oholili mé dlouhé vlasy! Pokračuji rukou na tvář a pod bradu. S vousy je to podobné, i bradka chybí. Prohlížím si nohy, které jsou také zbaveny chlupů. Vtom vchází Nelson Harrow.

„Doktore, zrovna jsem si všiml, že mám celé tělo oholené," poznamenám pobaveně.

„Samozřejmě, ve vlasech, v ochlupení i za nehty mohla být spousta bakterií. Všechno muselo preventivně pryč. Jdu jenom na skok, nepotřebujete něco?"

„Nic mi nechybí…" váhám, „vlastně jedna věc mě trochu trápí."

„Povídejte," vybízí mě a usedá na bílou stoličku.

„Nemohl byste zrušit Najwě zákaz mluvení se mnou?" ptám se psychiatra, kterého otázka evidentně zaskočila.

„Proč? Vždyť s vámi může mluvit," nechápe.

„Ano, jen o mých potřebách. Rád bych se s ní bavil bez omezení, jako s vámi," nevzdávám se.

Doktor se odmlčí a přemýšlí.

„Ani se mnou se přece nebavíte o všem. To jsme si vysvětlovali. Opravdu bych nerad zhoršil váš stav, může se to projevit…" opakuje znovu.

„Depresemi, já vím…" skáču mu do řeči, „podívejte, doktore, jsem probuzený dva dny. Nefunguje mi moc tělo, ale hlava z nějakého důvodu ano. Smiřuju se se ztrátou všech svých blízkých a vlastně celého dosavadního života. To všechno víte. Jediné, co mě zatím drží nad vodou, je zvědavost. Chápejte mě prosím a neberte mi jí! Zvědavost je to jediné, co momentálně mám," naléhám na něj a cítím, jak se mi chvěje hlas.

Psychiatr sedí a několik vteřin tiše kouká do prázdna. Vytahuje z kapsy skypad a chvíli po něm jezdí prstem. Barevné texty létají sem a tam.

„Šel jsem vás jenom zkontrolovat a vy na mě takhle," přerušuje ticho a usmívá se, „měl jste někdy v minulosti nějaké psychické problémy?"

„Ne!" odmítám rezolutně.

„Myslím jakékoliv, třeba v dětství?"

„Možná jsem nějakou dobu špatně usínal – bál jsem se, že ve spánku umřu," snažím se vzpomínat.

„Dobrá, k tomu se ještě vrátíme. Nic jiného?"

„Nic dalšího mě nenapadá."

„OK. Uvidíme, co se dá dělat. Vašemu požadavku docela rozumím," řekne chápavě, zatímco vyťukává něco na displeji.

„Rozumíte… Mě opravdu přivádí do rozpaků, že zatím nevím o současném světě téměř nic. Víte, já vám předtím vyprávěl o sobě, o své době, škole, o politice. Jenže vy, Najwa i doktor Taylor neustále dokola opakujete, že všechno má svůj čas. Že bych se ztratil v informacích a upadl do depresí. Nemyslím si to," útočím trochu rozčileně na Harrowa.

Ten poposedává na stoličce a hledí se zdviženým obočím do skypadu.

„Jak to děláte při sdělování informací jiným f… f… frinpům," soukám ze sebe to divné slovo, „také jim nic neříkáte?"

„Hm," ušklíbne se a zdvihne oči od přístroje, „ve vašem případě je to celé trochu složitější. Víte, já dělám psychiatra pro frinpy desítky let. V podstatě od první chvíle, co se začalo dekonzervovat. Včera jsem říkal, že si lámu hlavu s tím, jak vést rozhovory s vámi. Vzpomínáte?"

„Ano.“

„Potíž je v tom, že celou svoji kariéru pracuji s lidmi, kteří byli kryonizovaní maximálně 250 let a hlavně dobrovolně. Vy jste byl v hibernovacím zařízení 451 let nuceně. Nemáme žádné relevantní zkušenosti,“ přizná Harrow, lehce se poškrábe v prošedivělých vlasech a pokračuje:

„Plánuju, že začnete s nejběžnějšími věcmi, jako je jídlo nebo třeba používání toalety. A postupně, malými krůčky vás ve spolupráci s NUPR budeme integrovat do života ve Federaci. Brzy se také připojíte k dalším frinpům. Uvidíme, jak všechno půjde. Možná rychle, možná pomalu.“

„Doktore, je mi už dvaadvacet let. Nerad bych ztratil deset let života někde v ústavu. Máte aspoň přibližný odhad, jak dlouho to potrvá?“

Psychiatr se rozesměje: „Právě proto, že je vám teprve dvacet dva, můžete být v naprostém klidu. Za prvé, nejsme žádný ústav! A za druhé, víte, kolika let se dnes lidé dožívají?“

Chvíli přemýšlím, protože mě nenapadlo, že by se lidský věk mohl prodloužit: „Nevím… 100, 110 let?“ váhám.

„Když ještě trochu přidáte… Průměrná délka života je 132 let,“ vyráží mi dech.

„Ty vole!“ vyhrknu česky a chvíli přemýšlím.

„To se týká i mě…?“ přecházím nejistě zpět do angličtiny.

„Ano, momentálně neznám důvod, proč by se vás to týkat nemělo. Současná medicína si umí poradit prakticky s každou známou nemocí. Přestože viry a bakterie všelijak mutují, věda umí velmi

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Zefkovo probuzení*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.